

LBRIS

We know
books

SORIN LIVIU DAMEAN

IOSIF IULIAN ONCESCU

O ISTORIE A ROMÂNILOR
DE LA
TUDOR VLADIMIRESCU
LA MAREA UNIRE
(1821-1918)

ediția a II-a revăzută și adăugită

CETATEA DE SCAUN
EDITURA

Referenți științifici:

prof. univ.dr.Tiberiu Horațiu Gorun

conf. univ. dr. Mihai Ghițulescu

Redactor: Mirela Ivan Nobel

Editor: Dan Mărgărit

Tehnoredactare, coperta: Editura Cetatea de Scaun

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DAMEAN, SORIN LIVIU

O istorie a românilor de la Tudor Vladimirescu la Marea Unire (1821-1918) / Sorin Liviu Damean, Iosif Iulian Oncescu. -

Ed. a 2-a, rev. și adăug.. - Târgoviște : Cetatea de scaun, 2026

Conține bibliografie

ISBN 978-606-537-838-4

I. Oncescu, Iosif Iulian

94

Toate drepturile de reproducere, integral sau parțial, prin orice mijloace, inclusiv stocarea neautorizată în sisteme de căutare sunt rezervate. Reproducerea se poate face doar cu acordul scris al editurii, cu excepția unor scurte pasaje care pot constitui obiectul recenziilor și prezentărilor.

ISBN 978-606-537-838-4

©Editura Cetatea de Scaun®, Târgoviște, 2026

editura@cetateadescaun.ro, www.cetateadescaun.ro

Tipărit de Editura Cetatea de Scaun

CUPRINS

Cuvânt înainte	11
PARTEA I (Iosif Iulian Oncescu)	17
TUDOR VLADIMIRESCU ȘI MIȘCAREA DE REDEȘTEPTARE NAȚIONALĂ (1821)	19
1. <i>Contextul european și cel intern</i>	19
2. <i>Pregătirea și declanșarea acțiunii. Documentele programatice</i>	20
3. <i>Înfrângerea mișcării lui Tudor și a eteriștilor</i>	26
4. <i>Semnificația mișcării lui Tudor Vladimirescu</i>	28
PRINCIPATELE ROMÂNE DE LA CONVENȚIA DE LA AKKERMAN (1826) LA REGULAMENTELE ORGANICE (1831). DOMNIILE REGULAMENTARE (1834-1848)	29
1. <i>Convenția de la Akkerman (1826)</i>	29
2. <i>Războiul ruso-turc din 1828-1829; însemnătatea Tratatului de la Adrianopol (1829)</i>	30
3. <i>Contextul elaborării Regulamentelor Organice</i>	31
4. <i>Conținutul și caracterul Regulamentelor Organice</i>	33
5. <i>Domniile regulamentare și viața politică în perioada regulamentară (1834-1848)</i>	37
SITUAȚIA ROMÂNILOR DIN AFARA PRINCIPATELOR, DE LA ÎNCEPUTUL SECOLULUI AL XIX-LEA PÂNĂ LA 1848	42
1. <i>Situația românilor din Marele Principat al Transilvaniei</i>	42
2. <i>Situația românilor din Banat</i>	46
3. <i>Bucovina sub Habsburgi</i>	47
4. <i>Basarabia sub stăpânirea rusească</i>	49

5. Dobrogea sub stăpânire otomană	50
ANII REVOLUȚIONARI 1848-1849 LA ROMÂNII.....	52
1. Context intern și european.....	52
2. Românii și preparativele acțiunii revoluționare	54
3. Evenimentele din Moldova de la 1848.....	55
4. Revoluția din Țara Românească (1848).....	59
5. Revoluția românilor din Imperiul Habsburgic (1848-1849).....	67
PRINCIPATELE ROMÂNE ÎN ANII 1849-1859	80
1. Domnitorii Convenției de la Balta Liman. Politica lor internă.....	80
2. Activitatea emigrației revoluționare în străinătate (1849-1853).....	82
3. Principatele Române și războiul Crimeii (1853-1856).....	84
4. Lansarea luptei pentru unire. Adunările ad-hoc (1856-1857).....	89
5. Convenția de la Paris din 19 august 1858 privind organizarea Principatelor	94
6. Alegerea domnitorului unic și triumful Unirii (1858-1859).....	95
PRINCIPATELE UNITE ÎN ANII DOMNIEI LUI ALEXANDRU IOAN CUZA (1859-1866)	98
1. Obiectivele noii domnii și ale societății românești.....	98
2. Recunoașterea internațională a dublei alegeri (1859)	99
3. Desăvârșirea unirii politice și administrative (1859 – 1862).....	100
4. Epoca marilor reforme și faza confruntărilor politice (1862-1864).	102
5. Epoca marilor reforme și faza domniei personale.....	107
6. Slăbiciunile regimului domniei personale și ofensiva adversarilor lui politici.....	111
TERITORIILE ROMÂNEȘTI AFLATE SUB STĂPÂNIRE AUSTRIACĂ (1849-1867)	113
1. Perioada regimului neoabsolutist în Imperiul Habsburgic: 1849-1860	113

2. Perioada regimului liberal în monarhia habsburgică (1860-1867).	115
PARTEA A II-A (Sorin Liviu Damean).....	121
DETRONAREA LUI CUZA VODĂ ȘI ALEGEREA LUI CAROL DE HOHENZOLLERN-SIGMARINGEN.....	123
1. Lovitura de stat de la 11/23 februarie 1866. Problema Prințului străin	123
2. Conferința de la Paris (1866) și atitudinea Guvernului de la București.....	127
3. Candidatura lui Carol de Hohenzollern-Sigmaringen	128
ORGANIZAREA REGIMULUI MONARHIEI CONSTITUȚIONALE EREDITARE (1866)	130
1. Proiectul de Constituție.....	130
2. Prevederile constituționale	131
ÎNCEPUTUL DOMNIEI LUI CAROL I ȘI VIAȚA POLITICĂ (1866-1876).....	138
1. Recunoașterea internațională a lui Carol I ca Domnitor al României (1866).....	138
2. Instabilitatea politică și guvernamentală (1866-1871).....	141
3. Guvernarea conservatoare (1871-1876).....	144
4. Proiecte și acțiuni de dobândire a Independenței pe cale diplomatică (1866-1876)	145
5. Organizarea opoziției liberale și sfârșitul guvernării conservatoare (1875-1876)	148
ROMÂNIA ȘI „CRIZA ORIENTALĂ” (1875-1878).....	150
1. Acțiuni diplomatice europene pentru aplanarea „crizei orientale” și poziția României (1875-1877).....	150
2. Proclamarea independenței de stat a României și reacția Puterilor garante	154
3. Participarea armatei române la războiul ruso-otoman (1877-1878).....	158

4. Negocierile de armistițiu și Tratatul de Pace de la San Stefano (1878)	160
5. Congresul de Pace de la Berlin (1878)	162
PARTIDELE POLITICE DE GUVERNĂMÂNT ALE ROMÂNIEI MODERNE	167
1. Partidul Național-Liberal	167
2. Partidul Conservator	170
POLITICA EXTERNĂ ȘI DIPLOMAȚIE (1878-1914)	175
1. Recunoașterea independenței de stat a României de către Austro-Ungaria, Imperiul Otoman și Rusia	175
2. Revizuirea articolului 7 din Constituție în acord cu articolul 44 din Tratatul de Pace de la Berlin. Recunoașterea independenței de către Italia	177
3. Răscumpărarea căilor ferate de către statul român. Recunoașterea independenței de către Germania, Anglia și Franța (1880)	178
4. Reglementarea succesiunii la Tronul României. Proclamarea Regatului (1881)	179
5. Alianța României cu Puterile Centrale (1883)	181
6. România și „criza bulgară” din 1885-1886. Reînnoirea tratatului cu Puterile Centrale	183
7. „Problema națională” și reînnoirea tratatului de alianță în 1892 și 1896	185
8. Ameliorarea relațiilor româno-ruse. Raporturile cu alte state balcanice	186
9. România și războaiele balcanice din 1912-1913	188
ROMÂNII DIN AFARA GRANIȚELOR NAȚIONALE (1867-1914)	190
1. Constituirea dualismului austro-ungar și românii din Transilvania și Banat	190

2. Acțiunea memorandistă (1892)	191
3. Neoactivismul românilor ardeleni de la începutul secolului XX	192
4. Situația românilor din Bucovina	193
5. Situația românilor din Basarabia	194
6. Românii din dreapta Dunării	195
ROMÂNIA ȘI PRIMUL RĂZBOI MONDIAL. DESĂVÂRȘIREA UNITĂȚII NAȚIONALE (1914-1918)	197
1. Izbucnirea Primului Război Mondial. Perioada neutralității României (1914-1916)	197
2. Participarea României la Primul Război Mondial. Campania militară din 1916	200
3. Rezistența din Moldova. Campania militară din 1917	202
4. Armistițiul de la Focșani și Pacea de la București din anul 1918	204
5. Unirea Basarabiei cu România	206
6. Unirea Bucovinei cu România	207
7. Unirea Transilvaniei cu România	208
BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ	211

TUDOR VLADIMIRESCU ȘI MIȘCAREA DE REDEȘTEPTARE NAȚIONALĂ (1821)

1. Contextul european și cel intern

În primăvara anului 1821, Țara Românească a fost teatrul unei complexe mișcări sociale și naționale. Această mișcare, condusă de Tudor Vladimirescu, initial în asociere cu boierii, apoi singur, s-a înscris de fapt în seria frământărilor care au străbătut continentul european la începutul secolului al XIX-lea.

O mare influență asupra stării de spirit din Principate par să fi avut și unele frământări din sud-estul Europei. În Serbia, răscoalele conduse de Caragheorghe (1804) și Miloș Obrenovici (1815-1817) vor duce la obținerea statutului de autonomie. Imperiul otoman va fi subminat în interior în această perioadă și de către acțiunile unor conducători locali rebeli care-și manifestă independența. Este și cazul lui Ali Pașa din Ianina (sudul Albaniei), care se răscoală împotriva sultanului, controlând un imens teritoriu în Peninsula Balcanică (șapte pašalâcuri). Ali Pașa va căuta să atragă de partea sa și alți balcanici, nu numai pe albanezi, ci și pe sârbi, muntenegreni și greci.

Un rol important în promovarea spiritului revoluționar în sud-estul Europei în această perioadă l-au avut frământările și mișcările din rândul grecilor, între acestea înscriindu-se și înființarea societății "Eteria", la Odessa, în 1814. Mișcarea eteristă s-a întins apoi și în Principatele Române. Ținând seama de deschiderea spre Europa și spiritul european pe care o cunoștea societatea românească, începând mai ales cu Revoluția franceză (1789), care chema popoarele la luptă pentru eliberare socială și națională, spiritul revoluționar a pătruns astfel și în Principatele Române.

La capătul unui secol de abuzuri și nedreptăți, sub regimul domnilor fanarioți, la începutul anului 1821 era așteptat numai un prilej pentru declanșarea revoltei. El va fi găsit pe plan intern în situația creată de moartea ultimului domn fanariot, Alexandru Suțu, iar pe plan extern prin începutul mișcării grecești. Regimul domnilor fanarioți și dominația otomană au afectat toate clasele sociale din Principate, de aceea apare acum un interes comun de îndepărtare a domnilor fanarioți, cât și a dominației otomane.

2. Pregătirea și declanșarea acțiunii.

Documentele programatice

Inițiativa unei acțiuni i-a aparținut lui Tudor Vladimirescu, care la 15/27 ianuarie 1821 s-a întâlnit cu boierii ce alcătuiau *comitetul de oblăduire*, ce preluase interimar puterea imediat ce murise domnitorul Țării Românești, Alexandru Suțu, nu tocmai întâmplător, se pare. În orice caz, intențiile unei acțiuni românești independente, care să fie un semnal și pentru eteriști, erau evidente. Boierii amintitului comitet, Grigore Brâncoveanu, Grigore Al. Ghica și Barbu Văcărescu vedeau în Tudor persoana care putea declanșa o acțiune militară, cu pandurii asupra cărora avea o autoritate certă, acțiune pe care o preferau unei ridicări a poporului, ce putea scăpa de sub control. Cei trei i-au promis lui Tudor un sprijin necondiționat, spre folosul creștinătății și al patriei, dându-i misiunea „*să ridice poporul la arme*”.

Tudor Vladimirescu se întâlnise la începutul lunii ianuarie 1821 și cu căpitanii eteriști Iordache Olimpiotul și Ioan Farmache, cu care se angajase doar la o cooperare prin toate mijloacele „*în folosul general, cu scopul de a ne elibera, prin forța armelor, de jugul copleșitor al barbarilor*”. Dacă folosul era deci comun, obiectivele cooperării erau evident deosebite: Tudor trebuia să asigure eteriștilor trecerea Dunării, pentru ca aceștia să se îndrepte spre Grecia, unde urmau a continua lupta contra turcilor, pentru eliberarea patriei lor, în vreme ce românii doreau eliminarea regimului fanariot și a dominației otomane. Eteriștii îl asiguraseră, de asemenea, pe Tudor de intervenția Rusiei în Balcani în

sprijinul lor, ceea ce era desigur foarte important pentru viitorul ambelor acțiuni.

Aceste înțelegeri o dată puse la punct, Tudor a plecat în grabă din București, în fruntea câtorva zeci de arnăuți, pe care îi pusese la dispoziție Grigore Brâncoveanu. Înainte de plecare, slugerul se întâlnise și cu reprezentanții consulatului rus, Pini și Leventis, care erau și fruntași eteriști. În ziua următoare, Tudor va ajunge la Pitești, unde i s-a confirmat moartea domnitorului. La 21 ianuarie/2 februarie 1821 era la Târgu Jiu, îndreptându-se apoi spre nordul Olteniei, unde plănuia întâlnirea cu pandurii și declanșarea acțiunii.

La 23 ianuarie/4 februarie, Tudor Vladimirescu trecerea pe față la acțiune, întărind Mănăstirea Tismana, pentru a-și crea o bază de rezistență, instalându-se apoi la Padeș, unde la aceeași dată adresa o *Proclamație* locuitorilor Țării Românești. Aceasta, citită la Padeș, în fața mulțimii, și larg difuzată apoi în rândurile populației, introducea un clar accent social în întreaga acțiune, căci ea acuza pe Domn și boieri de abuzuri. Proclamația legitima ridicarea populației prin dreptul la rezistență deci, privit ca un drept natural, pentru răsturnarea unei rânduieli asupritoare.

Acest program de chemare la arme, contând pe o explozie a nemulțumirii populare a țărănimii și orășenilor, era evidențiată de confuzia asupra intențiilor sociale, implicit sugerate numai. Mai clare erau aluziile la înlăturarea rânduielilor politice și la reprimarea acelei părți a boierimii care depășise măsura prin abuzurile ei. Nu găsim însă în acest program prevederi privind viitoarea organizare a puterii sau un plan de reforme.

Tudor dădea astfel acțiunii în fruntea căreia se punea amploarea unei revolte, dar, cum se observa, nu renunța totuși la prudență. El nu se putea lipsi de sprijinul unora dintre boieri, mai ales că din masa revoltaților nu veneau semnale clare de voință privitor la cum trebuia să arate societatea fără boieri. Se putea conta pe dorința populară de eliberare de sub dominația otomană, ca și pe sprijinul „*partidei naționale*” boierești, în această privință, dar și atitudinea față de Imperiul Otoman impunea prudență, la început, cum credea și Tudor, din rațiuni tactice.

Chiar la 23 ianuarie/4 februarie, în vreme ce se preocupa de concentrarea forțelor sale militare în nordul Olteniei, spre a se deplasa apoi spre sud, Tudor a trimis, în secret, Porții, prin Derviș-Pașa de Vidin, un memoriu (*arz*) prin care încerca să prevină o intervenție militară imediată a turcilor. În acest arz, Tudor explica ridicarea poporului în Țara Românească prin situația insuportabilă creată în urma unirii boierilor cu Domnitorul Alexandru Suțu pentru a prăda țara.

La Țânțăreni, lângă Craiova, Tudor a stat, cu cei aproape 2.000 de panduri ai săi și cu mulțimea ce i se alăturase în *Adunarea norodului*, până la 28 februarie/2 martie 1821, adunând provizii, întărind mânăstirile, schimbând administrația veche cu una ce-i era credincioasă, și așteptând evident să vadă cum mai evoluau lucrurile. La București, *Comitetul de oblăduire* nu se arăta tocmai mulțumit. El i-a cerut să nu mai schimbe administrația, apreciind că Tudor își depășea misiunea și, în general, că situația era scăpată de sub control. Comitetul a făcut și el o mișcare tactică, atunci când a ascuns Porții ridicarea lui Tudor și proclamația lui, iar apoi le-a prezentat turcilor cele petrecute drept o întreprindere ce n-a avut știrea lui, ba chiar ca o acțiune nelegiuită.

Între timp, la 22 februarie/6 martie, Alexandru Ipsilanti, conducătorul eteriștilor, trecuse Prutul și intrase în Iași, primit aici triumfal de Domnitorul Mihai Suțu, ca și de boieri și populație. Ipsilanti i-a asigurat pe domnitor și pe moldoveni de sprijinul pe care Rusia îl arăta mișcării sale și de iminența intrării unor puternice trupe rusești în Moldova. În atmosfera creată, turcii din Iași și din Galați au fost uciși. Apoi Ipsilanti s-a îndreptat încet către București, în fruntea a 5.000 de eteriști înarmați, dintre care doar „batalionul sacru” reprezenta însăși o forță mai organizată.

Tudor, plecând la 28 februarie din Țânțăreni, ajunsese cu oastea sa de 7.000 de oameni la Slatina, la 4/16 martie 1821, în drum spre București. Aici mai rămâne o săptămână, preocupat totuși să ajungă acolo înaintea lui Ipsilanti, din motive ușor de înțeles. În cursul lui februarie el corespondase cu boierii Comitetului de oblăduire din București și această corespondență ne dezvăluie că părerile lui nu se mai împăcau cu cele ale boierilor.

Evident că Tudor, în dorința de a reuni în sprijinul lui toate forțele interesate în schimbarea regimului fanariot, dar încercând să păstreze în secret intențiile luptei sale împotriva turcilor, nu-și putea dezvălui toate gândurile și planurile, preferând adoptarea unei linii moderate. Chiar și așa, aceste planuri transpar mult mai mult decât din Proclamația de la Padeș din documentul intitulat *Cereri ale norodului românesc*. Întocmit în februarie 1821, acest document, cel mai important de altfel, a fost răspândit în copii de Tudor în lunile următoare, inclusiv în aprilie, la București, când avea apoi să-l publice.

Cererile norodului românesc prezentau deci mai clar revendicările mișcării: anularea a două din cele șase dăjdii impuse de fostul domnitor Caragea, interdicția de a spori impozitele indirecte, anularea reglementărilor economice abuzive introduse de domnitorul Alexandru Suțu, desființarea vămile și a taxelor puse pe vitele și mărfurile comercializate în principat. Pe lângă revendicările acestea și mai semnificative erau cele referitoare la administrație și stat: se solicita suprimarea cumpărării funcțiilor administrative și bisericesti, oprirea acordării rangurilor decât numai după merit, desființarea Spătăriei, a poslușnicilor, a lefilor pentru străini, reducerea numărului de dregători și a lefilor lor, reglementarea numirii zapciilor care strângeau dările, crearea unei armate a țării, alcătuită din 4.000 de panduri și 200 de arnăuți.

Se mai cerea îndepărtarea din țară a celor aduși de fostul domnitor Alexandru Suțu și a rudelor lor, urmând ca domnii ce vor veni în țară să nu mai poată veni decât cu patru boieri greci. Grecii trebuia îndepărtați și din toate „scaunele arhieresti”.

Există însă și alte mărturii care pot completa în continuare, cu o altă fațetă, imaginea noastră despre programul lui Tudor, precum, de pildă, explicația pe care el însuși o dădea pandurilor săi după ce la 12/24 martie ordonase executarea, la Slatina, a doi dintre căpitanii săi, Iova și Ienciu, pentru că prădaseră niște boieri. Tudor precizase că mișcarea sa nu era îndreptată împotriva boierilor, ci, din porunca Țarului Alexandru I, era *îndreptată împotriva turcilor*, pentru eliberarea creștinilor. Tudor își anunța pandurii de intrarea eteriștilor în Moldova, care aveau să fie urmați de o puternică armată rusă, în vreme ce românii nu aveau decât

să asigure lui Ipsilanti trecerea Dunării, cu scopul de a-și elibera patria (Grecia). De asemenea, rușii vor ajuta la reluarea cetăților de pe teritoriul țării, după care ne vor asigura autonomia.

Pe baza unor asemenea formulări programatice se pot desprinde drept scopuri ale mișcării intenția unei reorganizări a regimului intern, prin înlăturarea regimului fanariot, libertatea comerțului, armată proprie și revenirea la domnia pământeni.

La 10/22 martie, Tudor relua drumul spre București, iar la 19/31 martie 1821 ajungea lângă capitală, la Cotroceni, unde-și așeza tabăra. La 16/28 martie Tudor lansase o nouă proclamație, de această dată către populația Bucureștiului. Tonul acestei proclamații, prin care solicita înscrieri de fidelitate, nu mai avea limbajul acuzator al proclamației de la Padeș, chemând la unirea tuturor forțelor.

Stăpân pe situație, Tudor devenea factorul cel mai important al noii puteri pe cale de a se instala în Țara Românească. În plus, intervenise o schimbare rău prevestitoare în contextul extern. Circulau deja zvonuri încă de la începutul lunii martie că Țarul Alexandru I se dezisese de eteriști. În realitate, ambasadorul rus de la Constantinopol dezavuase mișcarea înainte chiar de a primi instrucțiuni în acest sens, iar Țarul, care tocmai se afla la Laybach, la Congresul Sfintei Alianțe, a confirmat, imediat ce a aflat, gestul diplomatului său de la Constantinopol. Țarul, dovedindu-se fidel Sfintei Alianțe, al cărui părinte spiritual era, a condamnat cele întâmplate în Țara Românească, l-a decăzut pe Tudor din calitatea de Cavaler al ordinului „Sfântul Vladimir” și din aceea de protejat rus, amenințând cu reprimarea revoltei. Alexandru a dezavuat și mișcarea Eteriei, iar ceva mai târziu l-a demis pe ministrul său de Externe, Capo d'Istria, grec și el, în care eteriștii își pusese cele mai mari nădejdi de susținere a lor pe lângă Țar.

În timp ce dezavuarea era încă un zvon, Tudor primise un răspuns nu în întregime descurajator la arzul său adresat turcilor. Aceștia îi comunicau cererea sultanului de a nu se alătura eteriștilor, ceea ce echivala cu promisiunea obținerii unei autonomii a Țării Românești și îndepărtarea fanarioților, în care evident turcii nu mai aveau încredere.

În Moldova populația arăta deja ostilitate eteriștilor, datorită unora dintre măsurile luate (recrutări forțate, jafuri), iar în București, arnăuții

lui Bimbașa Sava, grec și el, îl primiseră pe Tudor cu foc de arme pe Dealul Mitropoliei.

Această nouă situație, creată prin decizia Rusiei, care permitea intervenția Porții în Țara Românească, nu era deloc o veste bună pentru Tudor, dar pentru Alexandru Ipsilanti dezavuarea Țarului lăsa Eteria fără suportul moral pe care-l avusese până atunci și angrenată într-o acțiune pe cont propriu. O înțelegere cu Tudor era cu atât mai necesară, mai ales că Tudor nu renunțase și acționa cu îndrăzneală în continuare. El își întărise chiar poziția sa în București, după ce consulul rus și austriac părăsiseră Țara Românească, iar boierul Al. Filipescu-Vulpe îi transmisese, la Bolintin, la 18-19 martie, știrea dezavuirii sale de către ruși.

La 20 martie/10 aprilie 1821, de la Cotroceni, Tudor lansase o nouă proclamație către locuitorii Bucureștiului în care chema din nou la unire, pentru recăștigarea „dreptăților țării”, pe cale pașnică.

Pe baza acestei proclamații, datorită și faptului că mulți boieri începuseră a fugi din București spre Brașov, la vestea dezavuirii mișcării de către Rusia, Tudor a grăbit negocierile cu boierii rămași în Capitală, de a căror prezență nu se putea lipsi. El a semnat un acord cu aceștia la două zile după intrarea pandurilor lui în București, la 23 martie/4 aprilie. Era vorba despre un înscris, sub jurământ, prin care boierii rămași sau siliți să rămână recunoșteau legitimitatea acțiunii lui Tudor și își reînnoiau sprijinul, cu condiția stopării jafurilor. În finalul acestui document, Tudor își asuma conducerea luptei armate pentru atingerea scopului mișcării.

Tudor, pe lângă stabilirea unor măsuri de recrutare, a continuat să întărească mănăstirile din Oltenia, dar a trecut și la întărirea celor din București (Cotroceni, Radu Vodă, Mihai Vodă și Mitropolia), cărora le-a fortificat sistemele de apărare.

Măsurile de ordin social luate în timpul în care s-a aflat la București ca deținător al puterii supreme, de către Tudor, au fost foarte puține, date fiind împrejurările. Semnificativ e că ele au fost în favoarea ușurării de sarcini fiscale a unor țărani. A fost și perioada în care Tudor s-a lăsat numit *Domnul Tudor*, deși nu s-a proclamat oficial domn.